

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Planurile unei prințese

Julia London

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Raluca Chiriac

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LONDON, JULIA

Planurile unei prințese / Julia London

trad. din limba engleză: Dana Purgaru . –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8782-1

I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

JULIA LONDON

*Planurile
unei prințese*

Traducere din limba engleză

Dana Purgaru

LITERA

București

Capitolul 1

Londra 1845

Toată Londra a stat ca pe ghimpi, nerăbdătoare să-l zărească pe prințul moștenitor Sebastian de Alucia pe parcursul mult așteptatei sale vizite. Castelul Windsor a fost scena banchetului de bun-venit dat de Maiestatea Sa. O sută șaizeci de oaspeți au fost prezenți și au sărbătorit în Sala St. George, sub felurile blazoane ale Ordinului Jartierei. Două mii de tacâmuri de argint și o mie de pahare de cristal și pocale au fost întrebuințate. Antreul și felul principal din miel și cartofi au fost servite pe farfurii de argint aurit, urmate de fructe delicate pe porțelanuri franțuzești.

Prințul Sebastian i-a dăruit reginei noastre Victoria o urnă mare din malahit verde, alucian, cadou din partea tatălui său, regele Aluciei. Urna era împodobită în jurul gurii și al gâtului cu funii delicate din aur.

Femeile aluciene au purtat rochiile din mătase grea, apropiate de trup, cu trene de lungimi considerabile, ridicate și prinse cu butoni pentru a înlesni mersul. Părul le era coafat în cocuri elaborate, strânse la ceafă. Gentlemanii alucieni au îmbrăcat redingote ceremonioase din lânuri negre din cale-afară de fine, ce le ajungeau la jumătatea gambei, precum și veste cu broderii bogate, până la șold. Potrivit relatărilor, prințul moștenitor Sebastian este „destul de înalt și de vânjos, cu chip drept și barbă frumos tunsă, păr bogat, de culoarea ceaiului, și ochi de nuanța mușchiului“, ceea ce cititorul exigent ar putea lua drept o varietate mai deschisă de verde. Se spune că are un aer regal ce se datorează, cu precădere, numeroaselor medalioane și eșarfe conforme rangului său.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească
dedicată doamnelor

Onorabilul judecător William Tricklebank, văduv și magistrat la Înalta Curte de Justiție, în slujba Maiestății Sale, era aproape orb,

vederea lui degradându-se în felurite nuanțe difuze de gri, odată cu înaintarea în vârstă. Abia de-și mai putea zări propria mână, drept pentru care fiica lui cea mare, domnișoara Eliza Tricklebank, îi citea jurnalele.

Eliza apelase la ajutorul menajerei lor, Poppy, care era mai degrabă o membră a familiei decât slujnică, ajunsă la ei pe vremea când era o copilă orfană, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Împreună, întinseseră sfori și panglici la jumătatea pereților casei din Londra, pe care judecătorul nu trebuia decât să le urmeze cu mâna pentru a se deplasa dintr-o cameră în alta. Printre pericolele cu care el se confrunta se numărau o pereche de câini mult prea entuziaști în dorința lor de a-i fi de folos și o pisică ce părea să-i dorească moartea, judecând după numeroasele ocazii în care îi ținea calea judecătorului, îi sărea în poală când el dădea să se așeze, trecea peste tricotajul la care lucra în timp ce fiica lui îi citea, ori îi desfăcea ghemul fără ca el să bage de seamă.

Singurele alte potențiale impedimente la adresa sănătății sale erau fiicele lui – Eliza, fată bătrână, și sora ei mai mică, Hollis, cunoscută și drept văduva Honeycutt. Ele două se aflau deseori împreună în casa lui, iar când acest lucru se întâmpla, el avea senzația că se întreceau cu râsul și cu zgomotele. Fiicele lui negau că făceau gălăgie și îl acuzau că e bătrân și că tresare ușor. Auzul judecătorului însă, spre deosebire de vederea lui, era destul de ascuțit, iar cele două hohoteau de râs. *Deseori.*

La douăzeci și opt de ani, Eliza era nemăritată, un fapt ce-l bulversa de ceva vreme pe judecător. Existase o neînțelegere nefericită și destul de infamă cu un anume domn Asher Daughton-Cress, pe care judecătorul îl considerase însă vrednic de dispreț, cu zece ani în urmă. Eliza, care fusese odinioară o domnișoară timidă, politicoasă și cuviincioasă, renunțase la orice urmă de deferență când inima îi fusese frântă. În ultimii ani, afișase un comportament vibrant și lipsit de griji. El crezuse că o astfel de atitudine avea s-o recomande domnilor de peste tot, dar se părea că lucrurile nu stăteau astfel. Ea avusese un singur pretendent după scandalul foarte public, un domn cu aproximativ cincisprezece ani mai în vârstă decât Eliza. Domnul Norris le trecuse pragul cu fidelitate în fiecare zi, până când, la un moment dat, nu o mai făcuse. Când judecătorul se interesase, Eliza îi spusese:

– Nu dragostea îl mâna, tati. Eu prefer viața de aici, cu tine... munca e mai plăcută și pare-mi-se că nu necesită atât de multe ore pe cât ar solicita căsătoria cu el.

Fiica lui mai mică, Hollis, rămăsese din nefericire văduvă după doar doi ani de căsnicie lipsită de probleme. Continua să stea la casa ei, dar era o vizitatoare conștiincioasă, venea în casa lui, odată cu istețimea ei încântătoare, cel puțin o dată pe zi și, uneori, chiar de două sau de trei ori. I-ar fi plăcut s-o vadă remăritată, dar Hollis insistă că nu avea nici o grabă în acest sens. Judecătorul nutrea impresia că ea prefera mai degrabă compania surorii ei decât pe cea a unui bărbat.

Fiicele lui erau prietene la cataramă, după cum se spune, și conspirau la ceva cu care judecătorul nu era tocmai de acord. Dar el era orb, iar ele erau hotărâte să facă ce aveau chef, indiferent de opinia lui, așa că renunțase să mai încerce să le bage mințile în cap.

Această activitate îndoielnică era publicarea unei gazete dedicate doamnelor. Tricklebank era de părere că doamnele nu aveau nevoie de o gazetă, cu atât mai puțin de una care să trateze subiecte frivole precum moda, bârfa și frumusețea. Dar, orice-ar fi spus el, fiicele lui se făceau că nu-l aud. Erau de neclintit în entuziasmul lor pentru acest demers și, dacă era să se ia după ce spuneau ele, la fel era și toată Londra.

Gazeta fusese înființată de soțul lui Hollis, sir Percival Honeycutt. Doar că sir Percival publicase o cu totul altfel de gazetă – evident, una dedicată celor mai recente știri politice și financiare. *Asta da* publicație utilă, în opinia judecătorului.

Moartea lui sir Percival fusese provocată de un accident din cale-afară de tragic, survenit în urma derapării trăsurii în care se afla și a prăbușirii ei într-un râu umflat de ploaie, ceea ce însemnase sfârșitul și pentru o frumoasă pereche de cai suri. Fusese un șoc imens pentru toți, iar judecătorul fusese îngrijorat pentru Hollis și pentru capacitatea ei de a face față unei asemenea pierderi. Hollis se dovedise însă un spirit neînfrânt și transformase suferința într-un efort de conservare a numelui soțului ei. Dar pentru că era o femeie tânără, fără pregătirea pe care o are un bărbat, și pentru că nu avea puterea de a pricepe complexitatea problemelor politice sau financiare, ea întorsese gazeta cu susul în jos și o dedicase în exclusivitate subiectelor care le preocupau pe femei, ce se limitau, firește, la

cele mai recente tendințe din modă și la cele mai ispititoare fapte diverse din înalta societate londoneză. După părerea judecătorului, femeile erau prea puțin interesate de aspectele lumești importante.

Interesant, totuși, judecătorul nu putea tăgădui că versiunea gazetei lui Hollis era mai căutată decât fusese vreodată cea a soțului ei. Într-atât încât Eliza fusese nevoită să îi dea o mână de ajutor surorii ei în fiecare săptămână la pregătirea acesteia. Tricklebank găsea curios că atât de mulți membri ai aristocrației își doreau cu disperare să fie menționați în paginile gazetei.

Astăzi, fiicele lui erau cuprinse de o stare neobișnuită de entuziasm pentru că intraseră în posesia mult râvnitelor invitații la balul mascat dat de ducele de Marlborough în onoarea prințului moștenitor al Aluciei. Se putea crede că lumea încetase să se rotească pe axa ei, că cerurile se despărțiseră și mările se retrăseseră când acest veritabil Dumnezeu al tuturor prinților regali își întorsese chipul către Londra și îi binecuvântase pe toți cu prezența sa.

Baliverne.

Toată lumea știa că prințul era aici pentru a încheia un important acord comercial cu guvernul englez în numele regelui Karl. Alucia era o mică națiune europeană cu o bogăție impresionantă pentru dimensiunea ei. Poate că cel mai bine era cunoscută pentru o dispută neîncetată cu țara vecină, Wesloria – cele două împărțeau o istorie marcată de conflicte și de neîncredere, la fel de tensionată precum cea dintre Anglia și Franța.

Judecătorul citise că prințul moștenitor era cel care făcea demersurile pentru modernizarea Aluciei și care se afla în spatele acordului comercial propus. După prințul Sebastian, creșterea prosperității Aluciei depindea de comerțul cu bumbac și cu minereu de fier în schimbul produselor manufacturiere. Dar, după spusele fiicelor judecătorului, nu acesta era cel mai important aspect al negocierilor comerciale. Aspectul *important* era că prințul se afla, de asemenea, în căutarea unui pact nupțial.

– Așa zice toată lumea, insistase Hollis, adresându-se recent tatălui ei, la cină.

– Și cum se face, draga mea, că toată lumea știe ce-are de gând prințul? Întrebasese judecătorul mângâindu-și pisica, pe Pris, care-i ședea în poală. Măta fusese botezată Prințesa, pe vremea când familia credea că este femelă. Când omul de serviciu, Ben, descoperise

că Prințesa era, de fapt, mascul, Eliza fusese de părere că era prea târziu să-i schimbe numele. Așa că îl prescurtaseră Pris. A trimis cumva prințul o scrisoare? A anunțat asta în *Times*?

– Așa zice Caro, răspunse Hollis, ca și cum ar fi fost evident pentru orice posesor de jumătate de creier de unde-și lua ea informațiile. Ea știe totul despre toată lumea, tati.

– Aha. Dacă așa zice Caro, atunci trebuie să fie adevărat.

– Trebuie să recunoști că rareori dă greș, îi spusese Hollis pufnind indignată.

Caro, sau Lady Caroline Hawke, era o veche prietenă a fetelor lui și trecea pragul casei Tricklebank de mulți ani – atât de mulți, încât judecătorul trăia cu impresia că avea trei fiice.

Caroline era sora lordului Beckett Hawke, căruia îi era și tutore. Cu mult timp în urmă, un focar de holeră pusese stăpânire pe Londra și atât mama lui Caro, cât și mama fiicelor lui pieriseră. Amelia, soția lui, și Lady Hawke fuseseră prietene apropiate. Când Amelia se îmbolnăvisese își trimisese copii la moșia de vară a familiei Hawke. Lady Hawke insistase să-i poarte de grijă prietenei ei și, în cele din urmă, se stinseseră amândouă.

Tânărul Hawke era un lord și un politician promițător, care se afirma prin ideile sale progresiste în Camera Lorzilor. Destul de chipș, după cum îl descria Hollis, avea o personalitate plăcută și era foarte căutat în societate. Ceea ce făcea ca, prin asociere, la fel să stea lucrurile și în cazul surorii lui. Și ea era destul de atrăgătoare, motiv pentru care prezența sa era cu atât mai dorită în rândul tovarășilor fratelui ei, după cum bănuia judecătorul.

Caroline părea *într-adevăr* să cunoască pe toată lumea din Londra și venea constant în vizită la gospodăria Tricklebank pentru a declama bârfele pe care le spicuia de prin casele din Mayfair. Era o domnișorică harnică – vizita chiar și trei saloane pe zi. Judecătorul bănuia că fratele ei n-avea de ce să-și facă griji în privința alimentelor din dulapurile lor de-acasă, căci amândoi luau masa în altă parte aproape în fiecare seară. O minune cum de Caroline nu era dolofană ca o piersicuță.

Sau poate era. Mai nou, realitatea făcea ca ea să nu mai fie pentru judecător decât o umbră ca oricare alta.

– Iar ea a fost la Windsor și a cinat cu regina, adăugă Hollis cu superioritate.

URDIS

– Vrei să spui că a fost în aceeași încăpere, dar la o sută de persoane depărtare de regină, sugerează judecătorul.

Știa el prea bine cum stăteau lucrurile la astfel de cine fandosite.

– Ei bine, Caro a fost acolo, tati, și i-a cunoscut pe cei din Alucia, iar acum știe o mulțime de lucruri despre ei. Sunt foarte hotărâtă să aflui cui are de gând să i se ofere prințul și să anunț în gazetă înaintea tuturor. Ți dai seama? Toată Londra o să vorbească despre mine!

Întocmai ceea ce nu-i plăcea domnului Tricklebank în legătură cu gazeta. Nu voia ca Londra să vorbească despre fetele lui.

Nu era însă ziua potrivită ca să-și facă auzit punctul de vedere, pentru că fetele lui erau agitate și se vânturau prin casă cu o grabă cu care el nu era familiarizat. Sosise ziua balului mascat regal. În jurul lui foșneau jupoanele apretate și mătasea, iar izul de parfum îi pătrundea în nări când ele treceau pe lângă el. Fetele lui așteptau nerăbdătoare să vină cupeul lordului Hawke, care fusese trimis să le ia. Măștile lor, din câte înțelesese el, ajunseseră deja la casa Hawke, comandate, după cum îl informase Eliza pe nerăsuflăte, de la „însăși Lady Cubison”.

Habar n-avea cine era Lady Cubison.

Și n-avea habar nici cum de reușise Caro să coțcărească invitațiile la un bal la Palatul Kensington în numele ambelor lui fiice – pentru că Dumnezeu era martor că familia Tricklebank nu avea relațiile necesare pentru o asemenea ispravă.

Când vorbeau una cu alta le percepea ardoarea și emoția din sunetul strident al chicotitului nervos. Chiar și Poppy părea agitată. Bănuia că acesta era balul cu care aveau să fie comparate pe veșnicie toate celelalte baluri din istoria omenirii, însă era destul de recunoscător că devenise prea orb pentru a participa.

Când se auzi ciocănitul în ușă, tresări la țipetele și la frenezia din jurul lui, care dădeau de înțeles că sosiseră atât cupeul, cât și clipa plecării spre bal.

Capitolul 2

Palatul Kensington a fost scena unui bal mascat dat în onoarea Curții aluciene, joia trecută, la ora șapte seara. Ducele de Marlborough a fost amfitrion în locul Maiestății Sale. Alucienii au purtat măști negre imposibil de deosebit între ele, pentru ca identitatea prințului moștenitor să nu fie prea evidentă, un truc ce ar fi putut reuși foarte bine dacă nu ar fi fost șirul lung de tinere englezoaice care doreau să fie prezentate prințului.

O anume pisicuță britanică, foarte apreciată pentru saloanele ei din zilele de miercuri, a fost așa de entuziasmată de cupele cu puncti, încât un vulpoi de seamă a sărit să-i dea o mână de ajutor și a profitat astfel pe nedrept de ea în garderoba regelui. Când pisicuța și-a dat seama ce avea de gând vulpoiul, a cerut să i se facă dreptate și i-a fost oferită asistența a trei lachei în livrea pentru a o escorta până la o trăsură parcată, ceea ce a necesitat asemenea manevre din cauza rochiei și a persoanei sale ample, încât peruca unuia dintre nefericiții flăcăi a fost azvârlită cât colo.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Când cineva ducea un trai simplu, ca Eliza Tricklebank, nu se aștepta să primească o invitație la un bal, și cu atât mai puțin să întâlnească un prinț. Totuși, ea reușise cumva să ajungă fără nici cel mai mic ajutor, cu excepția unui puncti cu rom, la coada de întâmpinare, urmând să fie prezentată unui prinț.

Nu știa nici măcar ce prinț trebuia să întâlnească și nici câți prinți erau. Auzise că cel puțin doi dintre ei se aflau în Anglia, dar, după părerea ei, puteau fi și zeci de prinți în jur.

I se părea amuzant acum faptul că ideea acestei serii, a acestui moment și a posibilității ca Eliza să facă cunoștință cu un prinț adevărat se ivise cu doar câteva zile în urmă, când Caroline venise în vizită în Bedford Square, unde Eliza locuia împreună cu tatăl ei.

Caroline sosise cu vești despre bal, culese de la venerata doamnă Cubison, modista căreia îi comandase măști pentru toate trei.

– Lady Cubison a zis că a fost abordată în urmă cu o lună ca să furnizeze măști alucienilor și că a lucrat zile în șir împreună cu doamnele ei pentru a le satisface dorințele.

Rostise toate acestea repede, debordând de entuziasm, tolănindu-se în același timp pe patul Elizei.

Hollis scosese o exclamație de surpriză și întinsese mâna după hârtie.

– Nici un alt cuvânt până nu-mi iau creionul...

– N-o să vă vină să credeți, spuse Caroline.

– Ba da.

– Se va afla adevărul destul de curând, bănuiesc...

– Caro, pe tot ce-i sfânt, dacă nu ne spui, o să-ți storc cuvintele cu mâinile goale, o avertizase Hollis.

Caroline pufnise în râs veselă. Îi plăcea s-o provoace pe Hollis, lucru pe care Eliza i-l subliniasse surorii ei nu o dată. Hollis refuza cu încăpățănare să accepte așa ceva.

– Bine, fie. Toate măștile sunt *negre* și *identice*.

Hollis și Eliza se holbaseră la cea mai bună prietenă a lor, care își pusese mâinile sub cap și stătea picior peste picior.

– De ce? întrebasese Eliza, într-o mică măsură curioasă în legătură cu detaliul referitor la măști.

– Ca să nu poată fi deosebit prințul moștenitor de ceilalți! strigase Caroline triumfătoare.

Acum, privind în jurul ei, Eliza observă că alucienii anticipaseră foarte bine, pentru că lucrurile funcționau de minune – cu greu puteai deosebi un alucian de altul. Erau zeci de bărbați înalți, îmbrăcați în negru și cu măști negre identice, precum cea cu care se întâlnise în pasajul îngust, cu un sfert de oră în urmă.

Ce întâlnire stranie fusese *aceea*. Bărbații i se păreau creaturi foarte ciudate acum că era afara ariei lor de interes, fiind fată bătrână. Atât de înfumurați. Constată că nu l-ar fi putut identifica pe bărbatul acela în toată acea mulțime de bărbați îmbrăcați identic, chiar dacă și-ar fi dorit să-l reîntâlnească. Lucru pe care nu-l dorea. Femeile aluciene purtau la rândul lor măști negre similare, cu toate că ele se distingueau prin rochiile lor frumoase.

Înghesuită în mijlocul doamnelor împodobite cu mătăsuri și museline brodate cu cusături perfecte, completate cu măști elaborate, create special pentru acest bal mascat, avea impresia că va avea răgaz să-i analizeze pe toți cei din jur. Eliza era conștientă că rochia ei nu se compara cu nici o altă rochie de aici. Era, într-adevăr, destul de simplă în comparație cu celelalte. Ea și Poppy o creaseră din două rochii. Întâmplător, Poppy era destul de iscusită la mânuirea acului.

Eliza era iscusită, în mod destul de curios, la repararea ceasurilor.

Rochia ei din mătase albă și tarlatan albastru, presărată cu flori albastre, plutea peste trei rânduri de fuste. Talia și mânecile erau împodobite cu panglici cumpărate în schimbul unei sume pipe-rate de la magazinul domnului Key. Avea un decolteu scandalos de adânc, însă Hollis îi spusese că așa era acum moda. Acesta se adâncea abrupt într-un mic buchet de rozete din mătase aurie și albastre ce-i înfloreau între sâni.

– Auriul se asortează cu părul tău, observase Poppy în seara aceea, în timp ce îi ondula Elizei părul și îi împletea cosițe întrepătrunse cu fășii de foiță de aur.

– Nu ți se pare că arată de parcă un smoc de iarbă ar fi fost scăpat aici, iar din el ar fi răsărit niște flori? întrebasese Eliza, încercând să-și aranjeze corsetul jos.

Poppy lăsase capul într-o parte, gânditoare.

– Nu... chiar.

Tonul ei fusese atât de lipsit de convingere, încât Eliza, care își privea reflexia în oglindă, se uitase urât la ea, dându-i de înțeles că n-o credea.

Hollis proclamase că masca Elizei era cea mai bună dintre cele trei pe care Caroline le cumpărase de la Lady Cubison, *întâia* modistă din întreaga Londră, după cum susținea ea. Acoperea fruntea și nasul Elizei, iar în jurul ochilor avea pictate volute aurii. În dreapta feței, masca se înălța luând forma unui arc deasupra capului.

– E stilul venețian, o informase Hollis.

Eliza nu știa ce stil era, nu avea cum să afle și nici că-i păsa. Îi era recunoscătoare Carolinei pentru invitație și pentru mască, un dar foarte generos, însă Eliza avea o fire practică și găsea în asta o risipă extravagantă de bani. Dintre ele trei, ea era cea care doar uneori făcea vizite sociale și care rareori primea invitații ce nu-l priveau pe tatăl ei, care nu avusese niciodată ocazia să pună piciorul la un bal

URDIS | *take*
 mascat. Asta pătea când erai fată bătrână, cu o persoană în grijă – ieșeai din raza vizuală a societății. Dacă n-ar fi fost sora ei dragă și cea mai bună prietenă, care se bucurau de multă popularitate, n-ar fi mers niciodată nicăieri. Și, chiar și atunci când ajungea să fie luată în calcul, trebuia să se gândească la tatăl ei.

În seara asta fusese însă transformată într-o persoană foarte diferită. Mirosea a parfum, în loc de cărți vechi și de documente de la procese, cum se întâmpla de obicei. Părul îi era aranjat cu pricepere, în loc să fie prins la întâmplare la ceafă. Iar pantofii împrumutați erau brodați, nu tociți, precum cei pe care-i purta zilnic prin casă. Mulțumită magiei Carolinei, se afla în Palatul Kensington îmbrăcată în rochie de seară și purtând o mască exotică. A spune că pentru ea acest bal reprezenta un lux era un eufemism. Avea de gând să se bucure de fiecare moment și să-i poarte amintirea pentru tot restul zilelor. Nu se visa vreo Cenușăreasă.

Cel puțin, nu până în momentul în care descoperise magia scânteietoare a punciului cu rom al reginei.

Eliza voia să le povestească lui Hollis și Carolinei despre punciul cu rom, dar încă din clipa în care pusese piciorul în palat fusese separată de mulțimea de la intrare. Încercase să țină pasul cu ele, însă înaintarea îi fusese zădărnicită când trei doamne în costume aluciene se îngrămădiseră în fața ei și rămăsese vrăjită de rochiile lor, create în stil redingotă și croite strâmt pe trup, și de trenele lor! Niciodată în viața ei nu văzuse trene atât de frumos realizate și rămăsese fascinată de modul în care erau suflecate la spate și în laterale, cu prinderi complicate.

– Cât credeți că e prețul unei asemenea rochii? întrebă ea când își ridicase privirea, descoperind însă că Hollis și Caroline dispărușeră în mulțimea amețitoare de fuste și de bijuterii, de măști elaborate și de umeri negri și dreți ai bărbaților.

La început, Eliza fusese oarecum disperată să le găsească. Nu mersese niciodată la un bal, cu siguranță nu la unul la care se zvonea că era posibil să-și facă apariția regina și prințul consort. Nu avea nici cea mai vagă idee ce trebuia să facă.

Dar mulțimea era atât de densă, încât înainte să apuce să realizeze asta, fusese purtată în sus pe scara regelui, pe lângă frescele ce mărgineau o balustradă, cu oameni pictați care priveau la oaspeții ce urcau, apoi pe hol, prin dreptul altor tablouri și medalioane

din tavan, sculptate meticulos, și al vazelor de porțelan neprețuite de pe policioarele în stil francez, pe lângă oglinzi poleite cu aur ce dădeau impresia că o mulțime chiar mai mare de oameni fusese îndesată în palat. Era imposibil de imaginat că Londra avea atât de multe persoane de soi, atât de mulți oameni considerați suficient de demni pentru a primi o invitație la acest eveniment regal.

Valul de oameni care o luase pe sus se revărsase în sala de bal, iar Eliza a fost din nou uluită. Cel puțin cincisprezece candelabre de cristal cu trei niveluri de lumânări străluceau peste capetele dansatorilor. Tavanul se înălța deasupra lor și a ferestrelor ce ajungeau până la el. Încăperea era mărginită de portrete ale unor persoane de vază.

Platforme acoperite cu catifea roșie fusese instalate de-o parte și de alta a sălii, iar bărbați și femei stăteau pe ele ca și cum s-ar fi aflat într-un parc, asistând la o paradă, în timp ce alții dansau un cadril. Într-un mic alcov, deasupra podelei, îi văzu pe muzicieni, practic umăr lângă umăr, arcușurile lor mișcându-se rapid peste corzi în timp ce un vârtej amețitor de rochii și măști se răsuca împrejur.

Era magic. O magie strălucitoare, sclipitoare, iar Eliza fusese nevoită să se ciupească pentru a se asigura că nu visa.

Când intrase în palat împreună cu surorile ei, primise un carnet de dans și se gândise să se dea deoparte ca să și-l prindă la încheietură. Toată acea mulțime însă îi distrase atenția, așa că se ridică pe vârfuri și își întinse gâtul în căutarea lui Hollis ori a Carolinei, dar nu zărise nici un chip ușor de recunoscut în spatele măștilor.

În acel moment, o femeie scundă, plină, purtând o mască gri simplă, care se asorta cu muntele de păr cărunt, strigase:

– Tu de acolo! arătând spre Eliza.

Eliza aruncase o privire în spate și, pentru că nu zărise pe cineva anume, îndreptase degetul spre propriul piept într-un gest întrebător.

Femeia îi făcuse nerăbdătoare semn să înainteze, iar când Eliza se apropiase suficient de mult, îi înșfăcase carnetul de dans țățâind.

– N-ai completat nimic! Ce-ai făcut până acum?

Eliza își dădu seama cu o tresărire că femeia trebuia să fie una dintre gazdele balului, în legătură cu care le avertizase Caroline. Misiunea ei era să se asigure că toate dansurile erau ocupate și că doamnele care erau neînsoțite aveau partener.